

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Consultatio XXIX. Advocata charitativa, ubi demonstratur, qua ratione sanctissima Virgo nostram defendat, & agat causam in cœlo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

mineris seductum esse te ipsum à serpente infernali ; sed sceleratum tuum caput non minis, quam ariquis illius serpentis conteretur : Ipsa conteret caput tuum ; Dum :

interim bonæ animæ ipsi devotæ benignissimam in ipsâ invenient. Advocatam, uti percipies in Consultatione sequenti.

CONSULTATIO XXIX.

Advocata Charitativa, ubi demonstratur, quare ratione Sanctissima Virgo nostram defendat & agat causam in celo.

Um tertio inquire-
rem meum Thrasi-
lum, accessi Eccle-
siam, ubi noveram
non inquisitum
me frustra, ed quod
affiduis divinis affisteret officijs,
in quo magnum toti Clero præbe-
bat Exemplum. Adveniebam eo
prostratus tempore, quo cantabatur
pulcherrima hæc Antiphona de
Sanctissima Virgine ; *Sub tuum
præsidium* : Cumque viderem to-
tum populum unâ cum presbyte-
ris prostratum, flexisque in terrâ
genibus, quodque omnes suos vi-
derentur conjungere animos, suâ-
que corda non minus, quam suas
voces, ad efflagitandum auxilium
& protectionem Sanctissimæ Vir-
ginis, admitendo, ut securos ac
tutos se præstarent sub umbrâ ala-
rum ipsius ;

Sancti Medardi à Lyppomano exa-
rata. Recenset is de Magno hoc
Sancto, quod, cum adhuc esset
puer, ita fuerit affectus ac deditus
operibus misericordiæ, ut cohibe-
re se non posset, quin absque inter-
missione faceret Eleemosynam,
elargiendo pauperibus, quidquid
poterat ; ita ut parentes ipsius vi-
dentes nunquam non augeri ipsius
zelum, & metuentes, ne tandem
abiret in excessum, ipsum de hoc
reprehenderent, ipsisque prohibe-
rent, ne amplius quidquam daret
absque licentiâ suâ : Sed cum à
charitate suâ semper magis magis-
que urgeretur, oblata Eleemosy-
næ faciendæ occasione, factæ sibi
oblivisceretur prohibitionis, se-
quens impetum ac motum Spiritus
DEI.

*Historia
memoranda
de S.
Medardo,
quem ser-
vavit aqui-
la intactum
à pulviâ.*

Accidit aliquando, ut daret e-
quum pro Eleemosynâ pauperi cui-
dam peregrino, quem labores iti-
neris taliter exhauerant viribus, ut
Aaaaa 2 puer

Lyppoman.
1. Junij.

Memineram prodigij, quod
non ita pridem legetam in vitâ

puer Medardus, aspiciens ipſius
miferiam, fuerit commotus ad com-
miferationem; Sed perpendens,
quid fecerit, & metueas, uti pueri
ſolent, reprehentionem parentum
ſuorum, egreſſus eſt domo, &
conceſſit in campum: ceciderat tunc
ingens pluvia, & credebatur domi
bonum hunc puerum ex eâ hauri
leviter madefactum; Unde & di-
miſſus famulus ad inquirendum &
reducendum ipſum. Qui inquit-
bat eum, vidit ipſum à longè me-
dias inter pluvias, ſed bene obte-
ctum inuſitato providentiæ divini
prodigio. Quædam enim aquila
ſe collocans ſuper caput ipſius ſu-
asque expandens alas conſciebat
ipſi quoddam Conopæum ſive
tentorium non naturale, nec arti-
ficiale, ſed omnino prodigioſum;
Siquidem tam exquisitè erat con-
fectum, ut nec unica quidem gut-
ta aſperſerit puerum. Servus non
minùs ſtupefactus, quàm lætabun-
dus ex aſpectu hujus prodigij, in-
termittens reducere puerum ad pa-
rentes ſuos, maximâ celeritate per-
rexit ad ipſos, nuntiaturus quid vi-
derit, ipſosque cum totâ familiâ
parentes eò ducturus, ubi & ipſi
in eodem ſtatu viderent puerum:
Accurrunt omnes turmatim ac ce-
lerrimè, ſuos vocaturi in testi-
monium oculos circa id, quod auſcul-
taverant modò aures: Venerunt
igitur ipſimet, acceſſerunt propè,
conſiderabant factum, cumque pro-
prijs aſpicerent oculis quod ipſis

narratum fuerat, parentes abrepti
gaudio ceſſiderunt in collum pueri,
quem ſuis irrigabant lacrymis, mil-
lenis laudibus extollentes Deum,
totque benedictionibus chariſſimum
ſuum proſequentes filium, cujus
agendi modum ac bona opera tam
luculenter approbaverat cælum, &
pro eo, quòd faciendas ipſi inter-
dixerant Eleemoſynas, jam applau-
debant, adgratulabantur, admo-
nebant, ut ipſas deinceps faceret
pro arbitrio.

Recenſebam hanc Hiſtoriam Majus pro-
Thraſilo, credens ipſum ſtupendum digium
quid hic aſpecturum, ipſamque ſanctiſſimæ
æſtimaturum plurimi; ſed obitu- Virginis in-
pui, dum placidè dixit mihi: Hem favorem
quid magni, aſpexiſſe aliquandò confugica-
puerum ſervatum à pluvia & tem- tium ad
peſtatis alicujus injuriâ, ſub alas ipſam.
cujusdam volucris: Eſt quidem ali-
quid, verùm quid ſit reſpectu al-
terius cujusdam prodigij, quod
quaſi nemo advertit, quodque ni-
hilominus abſque comparatione
majus, magisque ſtupendum eſt
illo? Auſcultabam, quid mihi di-
cturus erat, & credebam, enarran-
dum mihi ab ipſo aliud quoddam
ejuſdem rationis prodigium: Sed
altiùs attollere meum voluit ani-
mum, conſiderandam mihi pro-
ponens rem magis admirandam:
Aſpexiſti, inquit mihi, totum
hunc populum genibus flexis, ut
confugeret ſubtus alas protectio-
nis Sanctiſſimæ Virginis; Erat ſa-
nè ipſorum ingens numerus: Ve-
rùm

rum si sublatus fuisses supra mundum, in sublimem quandam locum, unde aspicere potuisses, quid agitur in tota amplitudine mundi Christiani, aspexisses millionum milliones hominum ex omni conditionum genere, recipere se eodem tempore subtus umbram earundem alarum, dum interim immugiunt tonitrua, id est, horribiles minæ irascentis Dei; dum irruunt tempestates, & copiosi imbres miseriarum, calamitatum, suppliciorumque Dei effunduntur super capita peccatorum, ad puniendum ipsorum Crimina, quos tamen omnes protegit Sanctissima Virgo, omnesque munit ab injuriis cæli, ita ut in medio tempestatum nec madesiant in minimo.

Siquidem unde est, quod non continuo & absque intermissione feriantur ab ultrice manu Dei? Quis impedit, ne tot enormia Crimina, quæ indies committuntur in cunctis mundi partibus, quæque clamoribus suis pulsant cælum, ut provocent iracundiam Dei, castigentur illico & absque morâ? Quis obstat, ne omnes peccatores pereant, nisi quod constituti sint sub alis potentissimæ protectionis Sanctissimæ Matris Dei? Illi vociferantur omnes ad ipsam è cordis sui intimo: *Sub tuum præsidium confugimus Sancta Dei Genitrix*; illa non abjicit ipsorum preces; illa non potest (tam pio, tamque benigno est corde) vel unicum repel-

lere ex omnibus ad ipsam confugientibus; illa denegare non potest protectionem suam invocantibus se: quicumque autem ab ipsa protegatur, securus est, se à Justitiâ Dei, severè non accipiendum. S. Fulgentius pro certo tenet: *Cælum & terrâ jam dudum ruiissent, si non MARIA precibus sustentasset.*

S. Fulgent.
+ Mytholog.

Sed itane, dicebam ipsi, credere me voles, tenere sic ipsam partes inimicorum Dei, illòsque protegere, qui offendunt ipsum? an ipsa causam agat potius peccatorum, quàm illam proprii Filij sui ac Dei sui? an hujus commoda non magis habeat cordi, quàm illa peccatorum? Ubi est princeps, qui offensum se non crederet ab eo, qui protectorem declararet se inimicorum ipsius, & refugium ijs esset, qui ipsum offendunt?

Et tamen, respondit mihi, audis indies, recurrere omnes ad Sanctissimam Virginem, velut ad Refugium peccatorum, illòsque omnes maximâ erga ipsam extimulati confidentiâ, eamque ex parte suâ tam benignam esse erga eos ut nec unicum repellat ipsorum, quantumvis summè abominandum; Et pro certo tenetur, omnes eos, quorum ipsa curaverit salutem, infallibiliter per eam consecuturos eandem.

Sanctissima Virgo tenet partes inimicorum Dei, quin faciat illi injuriam, sed potius in hoc plurimum illi placet.

Video bene, fassus sum ipsi, maximos quòsque peccatores confugere ad illam, sicut & nutrire in
Aaaaaa ; corde

corde suo occultam confidentiam, omnia bene successura sibi, modò fuerint erga ipsam devoti: Video devotionem erga illam invaluisse fermè apud omnes, & admiror: Revereor in hoc, sicut in cæteris, omnibus praxin & sensa Ecclesie, quæ ex toto corde meo amplector, & de hoc etiam gaudeo; sed non aded bene mihi constat hujus rei vel modus, vel ratio. Hæc super te instituimus Consultationem, ex

quæ didici, verè magnam habere nos causam aspiciendi sanctissimam Virginem velut benignissimam Advocatam miserorum omnium peccatorum, illamque verè esse Mediatricem intercessionis pro salute omnium predestinatorum, eamque seipsâ agere omnes nostras causas in cælo, tametsi desperatissimos, admirabili cum virtute, affectu, efficacità. Ecce, undè inceperit hanc Consultationem!

ARGUMENTUM.

Quòd Sanctissima Virgo universalis sit Advocata omnium peccatorum; & quàm proficua sit illis ipsius protectio ad salutem.

ARTICULUS I.

Jesus delectatur, videns causas peccatorum defendi à Sanctissima Matre sua.

Quando dico, Sanctissimam Virginem universalem esse Advocatam omnium peccatorum, malè intelligeretur, si quis cogitaret, ipsam opponere se Deo, agendo contra illum inimicorum ipsius causam, vel horum fovere commoda, adversus commoda ipsius: Ex adversò namque dum agit causam peccatorum, agit illam Salvatoris peccatorum, quæ est eadem omninò; dumque fovet ipsorum commoda, fovet illa, quæ magis is cordi habet, quæque alia non sunt, quàm exhibere illis misericordiam, illòsque salvare omnes.

Verum est, quòd qui dicit peccatorem, dicat inimicum Dei,

quòdque qui dicit inimicum DEI, dicat objectum odij ipsius, & odium, quo fertur in peccatum, non minus est infinitum, quàm amor, quo fertur in seipsum; Verum etiam est, quòd, dum illud odit necessaria & infinita ratione, non possit non punire illud; & nemo concipere potest nec magnitudinem odij, quo prosequitur peccatum, nec rigorem supplicij, quo illud castigat. Regius Propheta hoc considerans, totus ex eo stupefactus cum tremore interrogavit ipsum: Quid est hoc, ô Magne Deus, quis novit potentiam iræ tuæ dinumerare? Nihilominus, cum ponderaret plurimas, quas de bonitate ipsius habebat experientias,

Num. 76.
10.

tias, iterum se animat dicens: an putas, quod obliviscetur misereri Deus, aut continebit in ira sua misericordias suas? Quoties videre ipsum fuit, inquirere quenquam, qui se opponeret illi, quique suam mitigaret iracundiam, in morem boni alicujus parentis, qui aliud non expectat, quam ut quisquam eripiat ipsi e manibus virgam, dum castigare suam vult filium.

Virgo libera
cum Moyse
opponendi
se Deo in
horem
peccatorum

Quis non obstupescat, confidens voluptatem, qua affliciebatur Deus, dum vidit Moysen fidelem famulum & iatimum amicum suum, venerabundam sibi inferre vim, ut impediret, ne suum puniret populum? Moyses, inquit, bat ipsi Deus, infidelis est hic populus & rebellis voluntati meae; & ideo severissime castigabo ipsum: Domine, non permittam, responderet audacter Moyses, obsecro te, da veniam ipsis; sed indigni sunt illa, meam fatigantur patientiam sua ducit; irritantur iustissimam iram meam magnitudine criminum suorum; permitte me, disperdam ipsos, pereundum est illis: Domine, non permittam hoc, ne perdas populum, quem ut custodirem, dedisti mihi; permitte me, noli impedire ultionem meam, nec sic manus constringe mihi; exterminabo populum hunc pessimum, teque constituam Pastorem super populum alium majorem & meliorem: Non, Domine, respondit Moyses, non dabo tibi hanc liber-

tatem, nunquam in hoc consentiam; Indulge, indulge, Domine, indulge hoc crimen huic populo, vel potius verte in me ultionem tuam, & dele me potius e numero famulorum tuorum, amicorum tuorum: Aut dimitte illis hanc noxam, aut dele me de libro tuo. Exod. 32. v. 32.

Quid agis, Moyses? Ut quid partes assumis inimicorum Dei? agis illorum causam contra ipsum, illorumque potius tueris commoda, quam illa divinae Majestatis suae? Et id facis tantum cum impetu, ut inferas vim ipsi, cedendum tibi est: Nonne metuis, habendum te fore reum Criminis laesae Majestatis divinae, dum ita eorum te declaras protectorem, qui offendunt ipsum? Ah! prorsus oppositum: Nunquam is reddidit DEO gratius obsequium, quam mitigando iram ipsius, & eruendo ipsi e manibus arma; nunquam majori affecit gaudio Cor ipsius, quam vi precum urgendo ipsum, ut patceret populo suo.

Sed si Deus tam gratum hoc habuit ex parte alicujus duntaxat servati, quid judicandum sit de Sanctissima Matre sua? Si ipsa non foret, nisi humilis illius ancilla, qualem se declaravit, antequam esset ipsius Mater: Ecce Ancilla Domini; nonne poterat opponere se ipsi, citra quod magis offenderet illum, quam Moyses, eumque impedire potenti sua intercessione, ne castigaret peccatores? Verum illa est Mater

Oppositio, quam facit ss. Virgo Justitiae Dei, est major, & Deo jucundior, quam illa Moysis.

Mater ipsius, & velut Mater habet supremam quandam auctoritatem; eúmque hæc auctoritas, quam nemo partitur cum illa, eam eximat à numero servorum ipsius attollit illam ad dignitatem, quæ conferat ei jus legitimum obtinendi à Deo, quidquid voluerit.

S. Methodius orat. de Purificat.

Et hinc est, quòd S. Methodius ipsi applaudat in oratione quâdam, quam concinnavit de Purificatione: *Enge, Enge! qua debitorem illum habes, qui omnibus mutuatur: Quanta felicitas, quanta prærogativa pro te, Sanctissima Virgo! Postula audacter à Deo, quidquid volueris, jus habes postulandi ab ipso, eòquòd sit debitor tuus; ipse tibi debet, eòquòd illis dederis Sanctissimam suam Humanitatem, quæ majoris est pretij, quàm ea omnia, quæ petere ab ipso, in bonum nostrum poteris; Et quando ipse tibi daret omnes mundi peccatores, hoc non esset tam donum, quàm solutio quædam, aut permutatio; sed permutatio, quæ nec minimum adæquat id, quòd ipsi dedisti: Sola namque Humanitas, quam habet à te, nonne plus est omnibus peccatoribus mundi? *Vicens reddens assumpta Humanitatis.**

S. Petrus Dam. serm. de Nat. V.

Sed Cardinalis Sanctus Petrus Damjani clarioribus id verbis exprimit: affirmat enim, quòd omnis potestas ipsi data sit in cælo & in terrâ, eòquòd ipsemet Omnipotens subdatur illi, & ipsamet

contulerit illi potentiam quandam quam non acceperat à Deo Patre suo, quæ est potentia moriendi, ad redimendum omnes peccatores sui pretio sanguinis. Illa tam ingens habet jus postulandi ab ipso, quidquid voluerit pro salute nostrâ, ut, quando accedit ante Altare hoc reconciliationis humanæ, non tam veniat, ut oret, quàm ut imperet non veniat ut ancilla, sed ut Domina, non veniat velut subdita, sed velut Mater. Ecce verba fiducia plena, quibus utitur: *Accedis non solum rogans, sed imperans, non ancilla, sed Domina.*

Et Sanctus Bernardus, magnus S. Bernardus serm. de Aquaductu. ille per antonomasiam erga Sanctissimam Virginem devotus, & Filius ipsius nutritus, postquam dixisset mira de absolutâ potestate hujus Matris Misericordiæ apud Filium, in sermone quodam de Nativitate ipsius; postquam dixisset, eo nomine contulisse Deum omnem plenitudinem bonorum in ipsam, ut, dum copiosissimè effluit circumquaque, reciperemus omnes ex ipsius superfluentia; ac proinde, si quid spei in nobis est, si quid gratiæ, si quid salutis, ab eâ noverimus redundare, quæ ascendit delicijs affluens. Et postquam dixisset, & produxisset alia nobilissimis plena affectibus, quos devotio ac zelus exhalare faciebant è corde ipsius, pergît nos alloqui hisce verbis unctiõne cælesti & omni dulcore plenissimis.

Totio

Palchra
verba S.
Bernardi,
quibus ex-
stimulat ad
confidentiam
erga sanctis-
simam
Verginem.

Totis ergo medullis cordium, totis precordiorum affectibus, & votis omnibus *MARIAM* hanc veneremur, quia sic est voluntas ejus, qui totum nos habere voluit per *MARIAM*; Hæc inquam voluntas ejus est, sed pro nobis. Ad Patrem verebaris accedere, solo auditu terribus ad folia fugiebas: *JESUM* tibi dedit Mediatorem: Quid non apud talem Patrem talis Filius obtineat. Sed forsitan & in ipso Majestatem vereare divinam? quod scilicet factus sit Homo, manserit tamen Deus: Advocatum habere vis & ad ipsum? Ad *MARIAM* recurre: pura siquidem Humanitas in *MARIA*; nos dandum dixerim; exaudietur & in ipso pro sua reverentia: Exaudiet utique Matrem Filius, & exaudiet Filium Pater. Quid enim? potestne Filius aut repellere, aut sustinere repulsam? Non audire, aut non audiri Filius potest? Neutrum plane. Per ipsam igitur liberum & securum accessum habemus ad Majestatem Dei. His dictis devotissimus hic Pater suum videtur congeminare Zelum, seque attolere supra seipsum, seque exstimulans fervore prorsus igneo & amoris flammâ succenso, sequentibus verbis nos alloquitur.

Ita, filioli mei, hæc peccatorum scala, hæc mea maxima fiducia est, hæc tota ratio spei mea: si enim ipsam rogavero, certus sum, quod exaudiet me; & si ipsa rogaverit

R. P. Isaac. Consultat. Tom. III.

pro me, certus sum, quod & ipsa exaudiat pro sua reverentia: Quid igitur timeam, nisi quod satis non habeam devotionis, satis fiducia, satis confidentia in ipsam. Tandem enim, sicut Deus dare nobis noluit Salvatorem mundi, nisi per illam, sic nec vult aliquem mortaliū obtinere salutem, nisi per illam, nec nos aliquam recipere à cælo, gratiam nisi transeat per manus sanctissimæ Matris suæ: *Nihil nos Deus habere voluit, quod per MARIE manus non transiret.*

Cum Thrasilus mihi ita loqueretur magno cum fervore spiritus, populus qui egrediebatur Ecclesiâ, congregavit se circa nos, conficiens citò parvum diversarum personarum manipulum, qui magis magisque semper excrecebat, eoque quod attraherentur à dulcore devotionis, quâ prosequerentur hanc Matrem divinæ gratiæ, sicut apes attrahuntur à bono florum odore tempore veris: Thrasilus cum videret, formatum esse ex confluentibus quasi parvum quoddam auditorium, exaltavit vocem suam, suisque verbis conferens plus vehementiæ ac roboris, quasi prædicare vellet, adjunxit omnibus, quæ dixerat, ea quæ percipies.

Sanctus Bernardinus Senensis, qui est velut secundus Sanctus Bernardus, vel velut parvus Bernardus, Echo magni sancti Bernardi, agens de diversis stellis componentibus splendidam Sanctissimam

S. Bernardinus de exalt. Virg. artic. 2. c. 8.

Bbb bbb mæ

Nullam accipimus gratiam, à JESU Christo, quæ non transeat per Sanctissimam Virginem,

mae Virginis Coronam, magna hæc verba pietate ipsius prorsus dignissima exarata reliquit, *Atempore, quo concepit Virgo Deum in utero suo, quandam, ut sic dicam, jurisdictionem seu auctoritatem habet in omni temporali Missionem Spiritus Sancti, quia non vult ipse Spiritus Sanctus, nisi per eam Communicari, sicut & Filius, à quo Spiritus Sanctus procedit, per ipsam datus est nobis; ita ut nulla creatura obtinuerit à Deo nec gratiam, nec virtutem, nisi iuxta dispensationem piissimam hujus Matris: Et hinc devotissimus Sanctus Bernardus dicit, quod nulla gratia descendat à celo in terram, quæ non transeat per manus MARIÆ.* Et longè ante ipsum Sanctus Hieronymus dixerat, quod plenitudo omnium gratiarum, quæ sunt in JESU Christo velut in capite, quod est ipsatum origo, sit etiam in Sanctissimâ Virgine velut in collo, quod illarum est canalis, per quem transire velit illas omnes, ut distribuantur eoti corpori suæ Ecclesiæ: Sicut enim Corpus humanum nullum recipit influxum à capite, qui non transeat per collum, ita corpus Mysticum JESU Christi, quod est ipse Ecclesia, non recepit aliquem gratiarum ipsius influxum, qui non transeat per Sanctissimam Virginem.

Et paulò post adjecit: Duas invenio supremas dignitates in JESU Christo: Unam, quod sit DEUS

æternus genitus à Patre ante omnia sæcula: Alteram, quod abs eo, quod desinat esse Deus, sit genitus à Matre Virgine in medio temporum; Et duæ hæc Nativitates tam bene inter se conveniunt, ut non magis verè Filius sit Patris, quàm Filius sit Matris; non sit Deus major, nec magis adorandus in Throno Augusto, qui sinus est Patris ipsius, quàm in paupere stabulo, ubi vilibus involutus est pannis, & reclinatus supra scænum in præsepio: Et tandem non producat magis verè Spiritum Sanctum cum Deo Patre suo, dum est in sinu ipsius adorando, quàm producat illum, dum est in sinu Virgineo Sanctissimæ Matris suæ.

Quàm stupendum prodigium, dicere, quod eodem tempore, quo MARIA dat esse suum humanum Filio Dei in utero suo, Filius Dei det esse suum Divinum Spiritui Sancto in eodem hoc utero: Cum ergò ipsa sit Mater illius, qui producit Spiritum Sanctum, nonne dicere possum, quod fructus arboris, cujus tenet ipsa radicem in fundo suo, sint ratione quâdam illius; id est, quod omnia dona, omnes virtutes, omnes gratiæ Spiritus Sancti, sint in ipsius dispositione, ut distribuantur ijs, quibus voluerit, quando voluerit quomodo voluerit & quantum voluerit: Hæc sunt verba Sancti Bernardini.

O MARIA; ô Mater Admiranda Sanctissimabilis: Virgo in-

Cur Sanctissima Virgo habeat beatissimum Spiritum Sanctum in gratias Spiritus Sancti.

Experientia ostendit, Sanctissimam Virginem

vocata ab
omnibus,
nulli deca-
pat suum
auxilium.

bilis : Cum Mater tu sis nostri
Salvatoris, es igitur Mater nostræ
salutis ; tu Mare es gratiarum, unde
omnia flumina, & omnes amnes, &
omnes rivi perpetuò fluunt & diffun-
duntur in universam Ecclesiam :
Tu es Refugium omnium paupe-
rum peccatorum, in universo or-
be terrarum ; omnes porrigunt ad
te manus, & tuum implorant au-
xilium ; & tu verà Mater Miseri-
cordiæ, quæ compatere omnibus,
neminem abjicis, neminem repu-
pudias.

Totus hic populus huic inten-
tus discursui, & advertens ipsum
proficisci non minus ex ore, quàm
ex corde Thrasili, non solum mag-
nâ perfundeatur consolatione,
sed valde & validè extimulaba-
tur ad devotionem erga Sanctissi-
mam Virginem : nihilominus ade-
rat inter ipsos certus quispiam se-
midoctus, quem vocabant Pe-
rronium, qui cum ostendere vel-
let & ostendere suam scientiam

prodidit suam inscientiam : hic in-
terrogavit ipsum ; Quomodo San-
ctissima Virgo, quæ modò est in
caelis Corpore & Animâ, aspice-
re potest à longè omnes miseras
nostras ? quomodo audire potest
omnes nostras preces, cum tot
milliones hominum eodem tem-
pore, in universo orbe ipsius im-
plorent auxilium : & deinde, quan-
do videret omnia, quando audiret
omnia, & vellet etiam efficaciter
omnibus nostris consulere neces-
sitatibus, quomodo id posset ? id
onus illi esset intolerabile, quo
plurimum disturbaretur in Dei
contemplatione.

Infelix homo, respondit illi
Thrasilus, pro quàm rudis es !
quàm tenuis doctrinæ ! dum ju-
dicas de rebus caeli, sicut de illis
terra. O quàm longè aliter se-
res habet, quàm persuadeas tibi ;
ausculta me, & tibi de-
clarabo :

* *

ARGUMENTUM.

*Quòd Sanctissima Virgo non solum habeat in cœ-
lo cognitionem miseriarum, quas Patimur in terris, sed etiam
voluntatem & potentiam succurrendi nobis.*

ARTICULUS II.

Experien-
tia osten-
dit, San-
ctissimam
Virginem
volere &

Non interrogo, nisi propria
tua experimenta : Tu nô-
sti, implorati auxilium
Sanctissimæ Virginis ; est ne hoc
in vanum ? An nemo est, qui ex-

pertus fuerit illud ? an nullius ex-
audita sunt preces ! si ita esset,
jam jam diu advertisset fraudem
mundus, & spes nunquam non
frustrata, tamdiu durare non po-
tisset ;

exaudire
invocantes
sc.

Bbbbbb 2

tuisset; omnes enim succubissent radio, postulando rem, quam nunquam obtinissent. Verum absque intermissione invocatur ipsa, & semper invocata fuit, eod quod observatum sit, id nunquam factum esse inutiliter: praxis hæc perseverat & adaugetur indies, quod evidens veritatis est argumentum: Oportet firmissimè credere mundum, ipsam audire & exaudire preces invocantium se, eod quod non cesset invocare illam,

Impossibile est, omnia miracula, quæ referuntur de Sanctissimâ Virgine esse falsa.

Insuper vides, recenseri innumera gratiarum exempla, quas contulit invocantibus se; omnes libri referti sunt infinitâ multitudinè miraculorum omnis generis, quæ & semper conspecta fuere, & hodie adhuc conspiciuntur in locis sacris, quæ frequentari solent à devotis ad implorandam ipsius opem in cunctis necessitatibus. An credere potes, omnia, de quibus invaluit rumor, esse falsa. Haud assero, aliqua miracula non esse adulterina, supposititia & conficta; concedam etiam, si velis, eorum esse plura; sed quæro, an ejusmodi sint omnia, & an innumera hæc exempla, quæ à tot gravibus recensentur Auctoribus, nonnisi mera sint somnia, deliramenta, comenta? Procul dubio id imaginari sibi non potest ulla mens sana, oportet profectò aliquid ex ijs esse verum, & verisimiliter etiam majorem illorum partem esse certissimam: Quis enim credat, tot per-

sonas fide dignissimas non enarrasse nisi fallitates? Necessariò igitur inde deducitur, Sanctissimam Virginem cognoscere invocantium se necessitates, uti etiam voluntatem ac potentiam habere illis succurrendi, eod quod luculenter omninò id faciat.

Id bene concludit, fatebatur petronius, æquissimum est credere veritati tam publicæ, tamque manifestæ, ut universus orbis consentiat eidem. Ita procul dubio, novit Sanctissima Virgo, quid patiamur, audit ipsa nostras preces, exaudire potest illas, id vult, idque facit; millenas hujus rei videre est experientias, quibus contraveniri non potest; admittamus hoc velut certissimum; sed non capio, quomodo id fieri possit; quâ ratione Sanctissima Virgo videt, quod sit, vel audit, quod dicitur, ubi non est? ipsa enim est in cælis & Corpore & Animâ, unde maxima usque ad terras est distantia.

Ad satis caperes, si considerares, quod ipsa clarè intueatur essentiam Dei; & si scires, hanc essentiam esse speculum infinitâ ratione splendidum, in quo Pater æternus videt seipsum, & totam infinitudinem entis increati, & omnia illa, quæ concernunt creaturas tam actuales, quam possibles, & universim, quidquid est cognoscibile, sive in ipso, sive extra ipsum. In magno hoc speculo divina suæ essentia intuetur is hæc omnia, &

Quâ ratione Sanctissima Virgo cognoscit nostras necessitates & nostras exaudiat preces.

Essentia Dei est admirabile speculum, in quo videntur omnia.

& aspiciendo ipsam efformat magnam hanc Cogitationem, quae includit omnem cognitionis suae infinitudinem, quamque nos vocamus ipsius Imaginem, vel ipsius Verbum, vel ipsius Filium Unigenitum. Nec unicus Beatorum est, qui non videat eandem Essentiam totam lumine circumfusam, quam DEVS ipsemet videt; nec unicus est, qui non contempletur idem Speculum, quod contemplatur ipse, qui que ibi non intuetur, quod ipsemet intuetur; verum tamen est, quod id fiat ratione valde diversa.

ipia est Speculum voluntarium, in quo Beati vident diversimodè ea, quae voluerit Deus illis ostendere.

Siquidem respectu DEI est id Speculum quoddam necessarium, & respectu omnium Beatorum est Speculum voluntarium. Necessarium est respectu DEI, eodquod impossibile sit, contemplationem ipsius arctatam esse, vel limitatam; videt is omnia, & totaliter, & necessariò, & nihil potest latere ipsum: Sed respectu omnium Beatorum est Speculum voluntarium, eodquod ipsi non videant, nisi quantum DEUS vult; Nemo ex eis in particulari, nec omnes simul juncti videre unquam possunt, quantum DEUS videt, sed quilibet tantum videt, quantum DEO placet ostendere ipsi, & juxta magnitudinem luminis, quod quivis possidet. Lumen gloriae, quod confert DEUS cuius Sanctorum, ad elevandum ipsius intellectum magis vel minus ad sublimem hanc,

& prorsus admirabilem capacitatem, vi cuius intendere suos possit oculos in splendorem ejusdem speculi Essentiae Divinae, quam contemplatur Deus, impertitur animae privilegium, ut videat ibi, quod ipsemet Deus videt, non totum & totaliter sicut ipse, sed plus vel minus juxta capacitatem sibi ab ipso communicatam. Posito igitur hoc principio certo ac indubitato nihil restat, nisi ut videamus, quae consequentiae inde deducantur evidentissimè, quaeque clarissimè ostendent sibi omnia, quae nosse desideras.

Sequitur igitur primò, quod si Prima con-
cut ille, qui oculos apertos habet sequentia,
coram Speculo, videat ab initio Speculum, & postea seipsum, & omnia, quae ipsi in hoc Speculo representantur; Sic omnes Beati, qui contemplantur Essentiam Divinam, videant ante omnia admirandum hoc Speculum, quod ostendit ipsis infinitam suam pulchritudinem, & deinde videant in eo seipsos, & portionem gloriae, quam Deus concedit ipsis; & ultra hoc videant ibi adhuc omnia alia, quae placuerit Deo ipsis ostendere, ut nihil abscondat illis eorum, quae contribuere possent ad perfectam ipsorum beatitudinem.

Quilibet igitur diversimodè videt id, quod concernit se in particulari, id est, omnia, quae e re ipsius sunt, quaeque oblectare ipsi
Quid quivis Sanctorum videat in Essentiâ Dei.
sum

Bbb bbb 3

ratio
sancti
Vir
cogno
molitas
strates
oftras
diac

ia Da
mira
Specu
a quo
re

sum possunt: Exempli gratiâ, suos consanguineos, suos amicos, suos devotos, successum boni, cujus ipse fuerat causa; omnia hæc videt in Deo, in quocunque mundi accidant loco; distantia igitur locorum nihil hic facit, eodquod non videat illa velut absentia in loco à se remoto, sed velut presentissima in speculo ipsa representante suis oculis longè perfectius, quàm si videret illa in semetipsis.

Secunda
consequen-
tia.

Sequitur igitur secundò, quòd juxta mensuram, quâ aliquis Sanctus habet plus luminis gloriæ ad aspiciendum perfectius Essentiam Dei, habeat etiam majorem hujus luminis amplitudinem ad aspiciendum cætera omnia, quæ ipsum concernunt, vel quæ ipsum oblectare possunt; cujusmodi sunt, qui extiterunt velut causæ universales majoris gloriæ Dei, vel salutis animarum: Exempli gratiâ, Sancti Apostoli, qui propagarunt fidem per universum orbem; Sancti Doctores, qui fuerunt lumina Ecclesiæ; animosi Missionarij, qui acquisierunt Provincias & Regna JESU Christo, quique ipsius cognitionem deportarunt inter infideles Nationes; Patriarchæ Ordinum, qui diversas instruerunt Religiones, & post se duxerunt tot milliones animarum ad cælum, ad recipiendum ibi mercedem infinitorum bonorum, quæ operati sunt sequendo ipsorum regulas; illi, qui donarunt luci tot libros devo-

ros, è quibus millionum milliones animarum hauserunt cognitionem Dei, & desideria exaudiant tot bona opera.

Ut verbo dicam, quilibet Sanctorum clarissimè videt in magno hoc speculo, quòd contemplatur, omnia bona, quæ ipsemet egit, quorum ipse est causa apud Deum, & de quibus DEUS vult ipsum gaudere; novit is preces ad se directas, novit invocantium se necessitates, quin distantia locorum, ubi omnia contingunt, impediatur ipsum, eodquod videat hæc omnia presentissima in speculo, quòd contemplatur, & absque eo, quòd multitudo supplicationum ipsi porrectarum, vel magna frequentia necessitatum, quarum alleviamentum ab ipso petitur, confundat illum, eodquod ipsius intellectui, cum sit amplius sit, satque robustus ad aspiciendum infinitam magnitudinem Essentiæ Dei, cætera omnia minimum quid sint in comparatione: Quid non vident, qui videntem omnia vident? Sed ut tandem ad præcipuam veritatem deveniam, quam nòsse desideras, quæque concernit Sanctissimam Virginem.

Sequitur tertio, quòd Mater Admirabilis, cum habeat plus luminis gloriæ, perfectius videat magnum speculum Essentiæ DEI, quàm omnes Sancti simul; adeoque etiam videat in DEO clarùs ea omnia, quæ concernunt ipsam,

quæ

Sancti con-
gnoſcunt
omnia, quæ
sunt in
mundo,
abs eo,
quòd loco-
rum distan-
tia impe-
diat illos.

Cur Sa-
ctissimi
Virgo
rent or-
na, quæ
accidit
inter h-

Quart
conſeq
tia.

Tertis con-
ſequentiæ

quæque contribuere possunt ad conciliandum illi plenum perfectumque oblectamentum. Jam cogita ipse tecum, & maturè pondera, quænam hæc sint.

Cum primis videt ipsa associatam se Filio suo Unigenito in toto magno opere Redemptionis mundi, seque contribuere ad salutem omnium peccatorum; sed quia magnum hoc opus nondum est absolutum, sed impletur & perficitur adhuc quotidie, idè etiam quotidie ipsa adhuc concurret cum Filio suo ad salutem omnium Electorum; Cum enim verum sit juxta testimonium Sanctorum Patrum, quod non recipiant ipsi aliquam gratiam à Filio, quæ non transeat per manus Matris, bene sequitur, ipsam curam suscipere omnium. Affirmari igitur etiam potest, sollicitudinem ipsius ratione quâdam æquè amplam esse, ac illam sui Filij, in hoc, quod concernit salutem pauperum peccatorum; si enim nec unicum Filius ipsius exclusit à beneficio Redemptionis, sic etiam illa nec unicum spoliavit subsidio potentissimæ suæ intercessionis.

Sequitur ergo quartò, quod, sicut JESUS Christus perfectissimè novit ea omnia, quæ concernunt homines à Redemptione suâ dependentes, velut res, quæ spectent ad ipsum, ita Sanctissima Virgo illa clarè quoque videt in speculo Divinæ Essentiæ, velut res, quæ plurimum attineant ipsam; & si-

cut JESUS Christus audit omnes ipsorum preces, sic Sanctissima Virgo etiam audiat illas; sicut ipse cognoscit omnes eorum necessitates, sic etiam Sanctissima Virgo illas cognoscit; sicut ipse potentiam habet & voluntatem illis succurrendi, sic Sanctissima Virgo eandem quoque habeat; & ut Verbo complectar, non separemus Matrem à Filio, nec Filium à Matre, eòquod ambo communes sint fontes felicitatis nostræ, cum hæc tamen differentiæ, quod primarius sit Filius, secundarius sit Mater; Filius sit vera salutis nostræ causa, & Mater sit illius Mediatrix; Filius tribuat pretium Redemptionis nostræ, solvat debita nostra è proprio suo thesauro, eòquod sit DEVS Misericors, & Mater sit œconomia, quæ dispertiat omnes pretiosas divitias è Thesauro Filij sui, eòquod sit ipsa Mater Misericordiæ: Credibile igitur est, ipsam solam majore valere potentia, quàm omnes simul servos, id est, quàm omnes simul Sanctos.

Sequitur ergò adhuc, quod magis proficuum mihi sit, esse devotum Soli Sanctissimæ Virgini, quàm si devotus essem cæteris omnibus tum Sanctis, tum Angelis; sequitur, quod magis securus sim de salute meâ, si ipsa curam illius suscipiat, quàm si cæteri omnes Beati suas impenderent preces, & omnem suum valorem ac fidem pro me: Et sanctus Anselmus

An discerri possit de Sanctissimâ Virgine, sicut de JESU Christo.

Consequentiâ quæritur.

Quæ Sanctissima Virgo novit omnia, quæ accidunt inter homines.

Quarta consequentiâ.

Et cõ-
olcuat
ia, quæ
in
ado,
co,
d loco-
distans
inpe-
illos

a eodè
entia,

Eccli. 14. 8.
S. Ansel-
mus lib. de
oratione.
Eccl. 14. 8.

Idem cita-
tus à S. Au-
gustin 4. p.
tit. 1 §. c. 14.

mus affirmat & asserit nobis, quòd ipsi non orent, nisi in quantum extimulantur ab hâc, ut orent pro nobis, quòdque ipsa totum commoveat cœlum, illudque urgeat, ut intercedat pro nobis juxta hâc Sacri textus verbâ: *Gyrum cœli circumi sola: Verba illius sunt hęc: Tē Dominâ tacente nullus orabit, te autem orante omnes orabunt & adjuvabunt.* O beatam & millies beatam animam, quæ totam se consecrat devotioni erga Sanctissimam Virginem! O beatam, quæ honorat ipsam! Beatam, quæ servit illi fideliter. Admirum sit, quòd dicat alibi: *Sicut impossibile est, quòd illi, à quibus MARIA oculos Misericordie sua averit, salventur; ita necessarium, quòd hi, ad quos convertit oculos suos, pro eis advocans, iustificentur & glorificentur?*

Quid tibi videtur de hoc, Petroni, interrogavit Thrasilus; an vides, quòmodo Sanctissima Virgo audiat preces nostras, quòmodo nostras cognoscat necessitates, quòmodo curam agat pro nobis, potissimum pro ijs, qui devoti sunt ipsi, ipsamque invocant? An sa-

tis persuasum est tibi de summâ potestate, quæ valet apud Filium suum, deque maximo ipsius materno amore, quo impellitur ad opitulandum nobis?

Persuasum est mihi, respondit Petronius, sed ut verum fatear, nondum ex integro satisfactum est mihi; Experior deesse adhuc aliquid meo animo, ut planè satisfiat ipsi, circa argumentum, de quo mihi loqueris; nescio tibi dicere, quid sit, nisi quòd videatur mihi, quòd dicentem te audiverim aliquid magis clarum, magisque accommodatum gustui meo, quando elapso anno faciebas nobis è pulcro verba in die Assumptionis Sanctissimæ Virginis: Omnes tui discipulus ex Theologiâ pulchri sunt & boni pro doctis hominibus, sed aliquantò nimium subtiles sunt pro plebeis, qui tam acri non sunt ingenio.

Thrasilus in hoc assensit ipsi, & ut accommodaret se capacitati parvæ hujus simplicium hominum, qui auditum se affluerant, coronæ, hâc ratione, uti intelliges, loquebatur ipsis.

ARGU-

ARGUMENTUM.

Instructio familiarior, quâ excitentur magis simplices ad devotionem erga Sanctissimam Virginem.

ARTICULUS III.

Quamplurimis occupamur negotijs in hac vitâ, quæ plerumque nullius sunt utilitatis, dum interim nonnisi unicum est nobis, & quidem absolute necessarium, & est illud salus nostra; si hoc curemus solite, sufficit, cæteris omnibus sepositis ac neglectis; & si id solum neglexerimus, fecimus nihil, quando cætera omnia auspiciatissimum sortita essent eventum; sed quidquid facere poterimus, nunquam faciemus satis, prout exposcit nostra ratio salutis.

Nihil habemus, cuius nobis interfit in teris, nisi salam neptium salutis nostræ.

Cum enim verum sit, quod DEVS nonnisi unicam mihi dederit animam; Eheu! Eheu! si perdam hanc, omnia sunt perditâ, & si ipsam perdidero, perdidit per omnem æternitatem; & solus aspectus jacturæ hujus æternæ tam est horrendus penitentiis illam consideranti, ut mirum non esset, si moreretur ex horrore: Verumtamen si solam salvo animam meam, salvavi omnia; & si semel meam obtinui salutem, obtenta est in omnem æternitatem; & solus salutis meæ aspectus tam jucundus, tamque delectabilis est animæ meæ, ut si intendat & contendat aspicere

R. P. Isaac Consiliarius. Tom. III.

illam vivâ fide, illamque firmiter imprimere animo suo, ab hac sit abripienda & attollenda supra omnes res caducas, ut tandem nos cogeret excedere vivis. O DEUS! faciamus omnia, & patiamur omnia, ut evitemus æternam animæ nostræ jacturam. O mi DEVS! faciamus impossibile, & toleremus insupportabile, ut salvemus ipsam in æternum. Ecce id unicum necessarium.

Thrasilus, qui dicebat hæc voce altâ, & maximo accensus fervoris ardore, probè videbat, hæc verba permagnam peperisse in auditoribus suis commotionem, nec aliud ipsos expetere, nisi assecurare, quantum possent, magnum negotium æternitatis suæ: Dicit igitur illis; Nihil video, quod ita assecurare vos possit, sicut devotio erga Sanctissimam Virginem: Novi quidem, ipsam esse nec DEVM nostrum, nec Creatorem nostrum, nec Salvatorem nostrum; Novi non conferre illam nobis remissionem peccatorum, nec locupletare nos pretiosâ hæc gratiâ, quæ nos Sanctificet; non pronuntiabit ipsa sententiam finalem, & nunquam revocabilem æternitatis nostræ;

Ccc. ccc.

JE.

JESU Christo soli exhibere nos oportet honores supremos, ac supremum cordium nostrorum amorem, & non illi, novi hæc omnia, & credo firmissimè.

Nihil post Deum ita assecurare potest salutem nostram sicut devotio erga sanctissimam Virginem,

Verùm novi quòque, non habiturum me accessum ad JESUM Christum nisi per illam; Novi salutem, quam ipse operatus est pro me, non fore mihi applicandam nisi per illam; Novi tandem, sanctam Ecclesiam à Spiritu Sancto gubernatam non decipi, quando indies ad Sanctissimam Virginem sese convertit in cunctis mundi partibus, suosque instruit filios, ut invocent ipsam velut Refugium peccatorum, velut Januam cœli, velut Matrem Misericordix, velut vitam suam, velut dulcedinem suam, velut spem suam. Estimo omnia hæc verba velut oracula cœli, quæ Spiritus Sanctus inserit ori Matris meæ, sanctæ Ecclesiæ, quæque me docet fiducialiter dirigere ad Sanctissimam Virginem: Gaudeo, me ita alloqui posse ipsam, meum id roborat animum; si enim hoc uti prokiberet idiomate tantam fiduciam non haberem salutis meæ: si hæc peccatorum Refugium non sua protenderet mihi brachia; si hæc janua cœli mihi non esset aperta; si hæc Mater Misericordix mihi suum occluderet sinum; si hæc vita, hæc dulcedo, hæc spes mihi tolleretur, ubi esset solatium meum, Refugium meum, fiducia mea?

Verùm nōne habes JESUM Christum penes te, interruptit Petronius, qui verum est Refugium peccatorum, verè Janua cœli, verè DEVS Misericors, vita tua, dulcedo tua, & firmissima spes tua? Ita fateor, respondet Thrasylus, JESUS Christus est nobis omnia; est thesaurus, qui complectitur omnes divitias temporis & æternitatis: Sed quid proderunt mihi hæc omnia, nisi habuero accessum ad ipsam? Et quòmodo accessum habere ad ipsum potero, nisi per Sanctissimam Matrem ipsius? Sic quidem quando manifestè video, me non habuisse Salvatorem nisi per ipsam, & ipsam produxisse mihi illum ex propriâ suâ substantiâ, quòmodo sperabo, me collecturum fructus salutis, nisi per ipsam Mediatricem? Non immeritò igitur tibi dico, devotionem erga Sanctissimam Virginem nobis omninò necessariam esse ad salutem nostram; & quantò majorem habuerimus devotionem, tantò nos habituros plus certitudinis, & consequenter neminem in mundo certiore esse de beatâ suâ æternitate, quàm illum, qui plus habuerit devotionis erga potentissimam hanc Mediatricem nostræ salutis.

§. I.

*Summè evitandi & timendi sunt, qui arguere
volunt devotionem erga Sanctissimam Virginem.*

Oleaster in **cap. 15.**
Nam.
IN antiquâ lege designaverat
DEVS certas civitates Refugij,
ubi omnes, qui rei erant mortis
ob commissum aliquod homici-
dium inopinatum, certissimi erant
de salvandâ vitâ suâ, quando illuc
fese recipiebant. Et oleaster re-
censet, sicut desumpsit ex antiquis
monumentis Hebræorum, quòd
DEVS, ut facile redderet hoc sa-
lutaris remedium miseris, mandave-
rit duo: Primum, ut omnes viæ,
quæ ducebant ad civitates illas,
redderentur planæ & faciles: Se-
cundum, ut, ubi occurrerent bi-
via vel trivium, quæ possent aliquem
directo tramite abducere, vel du-
bium de rectâ semitâ injicere, illic
collocaretur columna, quæ viam
monstraret, ut nemo aberrare pos-
set. Hoc sanè ingentis misericor-
diæ erat opus tempore legis, quæ
nonnisi rigorem spondebat.

Sanctissima
Virgo est
vera Civitas
Refugij
pro pecca-
toribus
Revelat,
lib. 6,
Verùm figura id erat, inquit
Sancti Patres, quæ pollicebatur
nobis in Lege gratiæ magnam
quondam Civitatem Refugij sem-
per apertam, ad recipiendum mi-
seros peccatores, semperque di-
spositam ad conferendum ipsis cer-
titudinem salutis. Civitas hæc Re-
fugij est Sanctissima Virgo, uti af-
firmat sanctus Joannes Damasce-
nus, & sicut ipsamet revelavit

Sanctæ Birgittæ, dicens illi: Nemo
infelix ita oneratus est criminibus,
qui spoliatur subsidio maternæ
pietatis meæ, quique, si ad me
confugerit, non revertatur ad
DEUM per Intercessionem meam,
& tandem divinam ipsius obtineat
misericordiam. Intelligis hoc be-
ne infelix peccator, & credis id
firmiter.

Eccur igitur vecordi pusillanimitate deijcitis? Cur parùm abest,
quin in ipsam agaris desperationem?
Eccur te ipsum fermè ob-
ruis immani mole tuorum crimi-
num? Sarge, ambula, curre, sal-
va te in hac nostrâ Civitate Refu-
gij, in quâ certus es, te non peri-
turum: Porrige manus ad Matrem
Misericordiæ, clama ad ipsam ex
medullis animæ tuæ, & ex intimo
ingemiscantis Cordis tui: Refu-
gium peccatorum! Refugium pec-
catorum! O asylum infelicium pec-
catorum! O amabilis Civitas Re-
fugij, ubi scelerati inveniunt secu-
ritatem animarum suarum, & abo-
litionem suorum Criminum! de-
fende me ab inimicis meis, & cu-
stodi me à rigoribus Justitiæ DEI,
& fac, ut dum intorquet omnem
suam iracundiam adversum pecca-
ta mea, non disperdat pauperem
peccatorem. Ita, privilegium hoc
est,

Secccc 2

est,

est; Admirabilis hujus Civitatis Refugij, modò confugeris intra muros ipsius, non habes, quòd metuas; Sed ne metuas egredi ex illà, modò ejicias peccatum è penetralibus cordis tui; incassum opponet se Dæmon, nihil hinc poterit.

Volebat Deus faciles & securas reddi vias, volentibus se salvare in Civitatibus Refugij; & modò vult omnibus esse accessum tam facilem ad Matrem Misericordiæ (quæ vera est nostri Civitas Refugij) ut parvuli etiam infantes noverint viam, quæ ducit ad ipsam, mox ubi cæperint ambulare: Illicò enim pronuntiate docentur *Ave MARIA*, ubi primùm didicerint aliqua effingere verba; per quod mox à teneris instruuntur sanctissimam invocare Virginem; Et tandem hæc maximà ex parte est oratio; quam frequentius persolvunt per totum decursum vitæ suæ.

Inveniuntur autem & bivia in vijs eorum, id est, viz obliquæ, quæ volent abducere eos, & avertere à devotione erga Sanctissimam Virginem: Eheu! adhuc in malè auspiciato nostro sæculo inveniuntur, qui sub falso obtentu speciosæ pietatis, quæ æmulari videtur gloriam JESU Christi, se opponunt gloriæ sanctissimæ Matris ipsius, quasi Filius & Mater utriusque sui non amarent gloriam, & infirmitas Zelotypiæ humanæ accessum haberet ad corda ipsorum.

Ante aliquot annos astiti cuidam Concioni in celebri aliquo loco com-
ram frequenti coronâ populi, quàm
declamabât Vir quidem spectabi-
lem tenens locum in Ecclesiâ, qui-
que sui temporis habebatur oracu-
lum. Audivi tunc loquentem ip-
sum de devotione erga Sanctissi-
mam Virgineam, ea omninò ratio-
ne, quasi cuperet ipsam reprehende-
dere, volendo tamen à publicâ
censurâ se reddere immunem: Et
ecce dolum, quo utebatur, & ma-
litiolam eloquentiæ ipsius frau-
dem.

Movebat quæstionem; Quidnam esset devotio? Devotio, inquit, fratres mei, est actus virtutis Religionis: Jam religio respicit Deum; Devotio ergò similiter Deum respicit; erga Deum igitur habere oportet devotionem. His dictis siluit paulisper, ut tantò melius observarent auditores totum hoc principium, quòd ponebat, cuique superadificare volebat totum suum machinamentum: Exin interrogabat eos voce familiari: Intelligitis bene hoc? advertitis bene, quid vobis dicam, quòd nempè erga Deum oporteat esse devotum? Et ex hoc resumens suum discursum tæno quodam imperioso; ubi sunt, inquit, ij, qui dicant se esse devotos Sancto Petro, devotos Sancto Joanni, devotos Virgini? Exin profundè inclinans se versùs auditorium, aperuit totam amplitudinem oris sui, quæ
erat

Historia
memoran-
da, sed de-
ploranda,
cujus celsis
oculatus est
Auctor.

Advert
horren
scandal

erat à natura admodum magno, & voce, quæ referebat paulisper mugitum tauri, interrogavit eos: Hem, an Sanctus Petrus est Deus? longiusculo tempore ultimam producens syllabam, ut tantò majorem conciliaret commotionem: Et Sanctus Joannes an est Deus? Et Virgo estne DEUS? Est ne illa Deus? Non, fratres mei, Virgo non est Deus, non, ipsa non est Deus, erga Deum oportet esse devotum, Virgo non est Deus: post hæc totum erectum se tenens, arripit duabus manibus quadratum suum pileolum, ipsumque collocans ad extremitatem pulpiti, se disposuit ad faciendum maximam quandam commotionem, ita ut omnes etiam se disponerent ad auscultandum eandem, manentes quasi suspensi, & nescientes, quid vellent dicere.

Adverte
horrendum
scandalum.

Deinde sic erectus & aperto capite, junctis manibus, & digitis Crucis in morem sibi invicem implexis, concusso fortiter capite à vehementiâ passionis ipsum agitante exclamavit ex totis viribus suis: Deus Omnipotens, Pater, Fili, & Spiritus Sancte, mi Creator, & Supremæ mi Domine: Ex cunctis facultatibus animæ meæ, ex toto ardore zeli ac fervoris mei, & ex totâ fortitudine vocis meæ publico proclamo, pronuntio anathema, maledictionem, damnationem æternam in omnes, qui devotos se esse dicunt Virgini. Audivi

hoc cum duobus millibus alij, & attonitus hæsi, sicut & ipsi.

Sed ille cum probè adverteret, auditorio suo non placere tam absurdam propositionem, ut se aliquo modo extra culpam poneret, efformans gestam manu per modum contemptus, multò submissiori voce dixit, neglectam & valdè celeriter, quasi simulatè: Novi Fratres mei, distinctionem Theologorum; est devotio suprema & subalterna, suprema est pro DEO, subalterna reddi potest Virgini; & per hoc præstare se voluit securum; dicebat enim veritatem, sed afferebat tam leve fomentum pro enormi plagâ, quam fecerat, ut nemo exin fuerit mitigatus; nescio etiam, an plures id adverterint.

Scio tamen, commotionem, quam excitavit in animis, per fulminationem tam impetuosam, tamque patheticam suorum anathematurn, contra eos, qui devotos se dicunt Virgini, fuisse tam magnam, ut incola quidam Civitatis, quem noveram, domum reversus, ubi invenit sororem suam, quæ Sanctissimæ Virgini erat devotissima, mox ingenti invaserit ipsam & salvaverit injuriâ, dicens illi: Si videro deinceps unquam devotam te esse Virgini, infringam tibi caput, & si invenero penes te rotarium, projiciam id in ignem; Unam altitissiles concioni, quam audivi, nolles profectò amplius Virgini esse

CCC CCC 3 devo.

devota; siquidem id est, esse excommunicatum, &c.

Judicare jam potes ex hoc Exemplo, quod refero, sicut ipsemet vidi, quanta sit malitia hostium occultorum Virginis Sanctissimæ, quamque nocivi sint effectus, quos

suis producant fraudibus, absque comparatione peiores, quam quos profert bellum apertum manifestorum inimicorum ipsius, quibus proinde expectandum aliud non est, quam confusio æterna.

* *

§. II.

Confusio eorum, qui volunt esse devoti Sanctissimæ Virgini.

Justa reprehensio inde vororum erga sanctissimam Virginem,

Si in medio immensæ hujus gloriæ, quæ circumfundit illam, quæque ubivis impenditur illi; si in magno hoc splendore, qui ostendit illam toti Ecclesiæ, sicut ipsa apparuit Sancto Joanni, totam amictam sole; si in universali hoc concursu omnium ætatum, omnium regnorum, omnium conditionum & statuum declarantium se ipsi devotos, ipsiusque fideles servos inveniretur quisquam in particulati, qui opponere se ausus, torrenti universali, contradiceret, reprehenderet, despiceret occultè in corde suo devotionem tam sanctam, tamque approbatam & confirmatam à Deo, ab Angelis & hominibus, pro quo habendus foret? Nonne dici deberet ipsi?

Patve vermicule terræ, an subversam in te solum putas totam machinam orbis? Patve abortus nihili, an extincturum te credis gloriam, quæ replet cælum & terram? Impie emissarie inferni, quis igitur es, ut eruere contendas è

corde Christianorum, devotionem, quæ non minores radices egit in ipsorum animabus, quam illa, quæ prosequuntur ipsummet JESUM Christum? Nonne moliri te vides rem impossibilem? contra quam cum infernus jam millies vanos suos exerere tentaverit aditus, cum omnes hæreses omnem suam exonerarint rabiem ad destruendum ex integro illam, quin tamen unquam imminuere illam potuerint vel in minimo; imò potius servièrunt hæc omnia, sicut aquarum guttæ projectæ in fornacem fabri fertatij succendunt illam magis; tu solus non conficies id, quod omnes simul conficere non poterunt.

Nonne jam tempus sit tuum agnoscendi errorem, tuamque impotentiam? Nonne tempus sit dicendi ex affectu veri doloris & sinceræ humiliationis, id quod dixerunt Judæi è furoris & desperationis vehementiâ, postquam tantis persecutionibus profciderant JESUM

SUM

Joh. 12.
1, 19,

SUM Christum: *Videtur, quia nihil proficimus; Ecce mundus totus post eum abiit; Video bene, tempus esse perditum, nosque affecturos nunquam, ut avertamus mundum ab ipso; quanto magis enim id efficere contendimus, tanto magis augeri videmus turbam sequentium ipsum.*

Nonne similiter videmus, devotionem erga Sanctissimam Virginem augeri & perfici indies, numerumque eorum, qui totos se ipsi devotent, illam honorant, illi serviunt, manifestè excedere per vanas impiorum, qui illam incassum imminuere conantur, oppositiones? Quid lucraberis adherendò sceleratæ turbæ? quid honoris, quid voluptatis, quid emolumentum hauries exinde? Quid honoris, dum reddis te odiosam ac despiciabilem omnibus viris bonis? Quid voluptatis, dum circumfers animam inquietam, & millenis implexata fastidijs, dumque tui ipsius tantò afficeris pudore, ut abscondere te oporteat, ac celare pessima mentis tuæ sensa? quid emolumentum, dum manifestas tibi ipsi comparas finalis reprobationis notas; dum tecum te facis innumerorum scelerum, coram terribili judicio Dei; dum intendere non potes alijs præmijs laboriosæ defatigationis, quàm illis damnationis æternæ? Pondera enim paalisper, an magnus Judex vivorum & mortuorum severissimè castigaturus non sit

injurias Sanctissimæ Matri suæ illatas?

Hem! Fratres mei, liceat hinc mihi vobis pauca loqui juxta sensum meum, (sicut magnus Apostolus loqui desiderabat Corinthijs.) Obsecro vos per misericordiam JESU Christi, & per mansuetudinem dulcissimæ Matris ipsius, si ipsorum non tangit vos miseria, tangat vos saltem miseria vestrum ipsorum; respicite vos velut errabundum quendam in horrido quodam deserto, qui nesciat, nec ubi sit, nec quid faciat, nec quo sit eundem, & vestros levantes oculos versùs montes sanctos, aspiciat Sanctissimam Virginem totam Majestatem & gloriam circumfusam, ac secum & post se deducentem totam innumerabilem multitudinem prædestinatorum, & dicite vobiscum ipsis: *Ecce mundus totus post eum abiit*: Anima mea, nonne vides omnes currere post illam? hi omnes qui frequentant viam cæli, ipsius se consecrant servitio, & singulari erga ipsam devotioni: an melius facere posses, quàm illorum accensendò te societati? An certiorum obtinere posses salutis tuæ securitatem, quàm imitandò tam egregia exempla, & quæ illorum more devovendi ex toto corde tuo devotioni erga potentissimam hanc Mediatricem salutis hominum?

Aspice, quam tandem affecti sint metam ij omnes, qui hanc frequentarunt semitam: Videbis

Exhortatio
efficax ad
devotionem
erga sanctissimam
Virginem

eos omnes in cœlo cum ipsâ, ubi illam laudabunt, illi gratias exsolvent in æternum de eo, quod obtinuerint gratiam, & gloriam, & possessionem Dei per potentissimam ipsius intercessionem. Nonne melius sit imitari Sanctum Bernardum, Sanctum Ildephonsum, Sanctum Anselmum, Sanctum Bonaventuram, Sanctum Bernardinum, innumerôsque alios Sanctissimæ Virgini devotos Clientes, quàm sequi aliquem Ebionem, aliquem Nestorium, aliquem Jovinianum, aliquem Helvidium, aliquem Lutherum, tuncque alios infames hæreticos, qui sese declararunt inimicos devotionis erga sanctissimam Matrem Dei? Nonne vides, ipsorum memoriam esse execrandam in mundo, dum interitum illorum animæ ardent & furunt ex desperatione in inferno?

Prospice rebus tuis, anima mea, probè attende, de quo agatur: non quæro ex te, an petere velis in æternum, novi enim, te id velle non posse: Statuo ergò tecum imitari Exempla Sanctorum, & deinceps devotissimus esto Sanctissimæ Virgini. Et in primis concipe in animo tuo maximam æstimationem, & in corde tuo ardentissimum amorem erga illam; & exinde declara palam, te spectare ad ipsam, tuum dans nomen alicui Contraternitatum ipsius celebrium magis, magisque approbatarum ab universâ Ecclesiâ: Exhibe indices

speciale aliquod ipsi obsequium, nec id unquam intermitte; omnia ipsius Festa singulari cum devotione celebra, te disponendò per jejunium & pœnitentiam, ad recipiendum dignè in Communione Benedictum fructum Ventris ipsius; porta tecum Rosarium illius idque sæpè recita eadem cum reverentiâ, ac si ad pedes ipsius jaceres prostratus. &c.

Hanc exhortationem pronuntiavit Thrafilus tantò cum zelo, tantaque delibutus Spiritus Sancti unctiōe, tamque diu produxit illam, accumulans rationes rationibus, argumenta argumentis: ut omnium inflexerit corda, eosque ipsidem suis imbuerit affectibus ac sensibus, totidem ex illis faciens magis ac devotos Sanctissimæ Virgini clientes atque Cultores: apparebat autem tam manifestè, ipsos omnes persuasos esse ac Convictos, ut legi potuerint in ipsorum vultibus proposita ac Consilia, quæ unusquisque formabat interitus: Quilibet ipsorum formate videbatur in particulari promissionem, quæ par erat voto, quòd totâ vitâ suâ ex integro consecrare se vellet ipsius honori, ipsius devotioni, ipsiusque servitio; Et ut media huc pertingendi illius redderet facilia, conclusit totam Consultationem afferendo illis Exemplum, in quò vera declaratur praxis devotionis erga Sanctissimam Virginem.

Nota

exercitium
ere &
ille utile
imita-
an ab que
ormilho-
ritates
ctiffimæ
ipsh.
ipshidie-
cepti-
uz.

Notamibi erat, inquit illis, ani-
maz quædam admodum devota san-
ctiffimæ Virgini, quæ confecerat
sibi ipsi aliquam hujus imitationis
methodum, quam à Confessario
suo approbatam fidelissimè man-
davit executioni, fructumque ex
illâ hausit maximum. Incipiebat
ipsa Exercitium suum à Die Sabba-
thi, velut die, quæ specialiter de-
votiori Sanctiffimæ Virginis con-
fecratur, & hæc die proposuit sibi
imitationem profundæ ipsius hu-
militatis, quam aspiciebat velut
fundamentum necessarium, sine
quò nec ædificari, nec stabiliri pos-
set unica virtus in animâ; & hæc
etiam virtus est, quæ attraxit ocu-
los Dei supra Sanctiffimam Virgi-
nem: *Respexit humilitatem ancille
sua;* Omnia ipsius exercitia rende-
bant hæc die ad magnum sui ipsius
contemptum; unde & tandem e-
vasit humillima.

Die Dominicâ, quâ solemne sibi
habebat Sacramentum communionis,
aspiciebat admirabilem ipsius Ma-
ternitatem, Virginali ipsius parita-
ti conjunctam, quam imitari cona-
batur, recipias in illâ maximâ
quâ poterat cum puritate, eundem
Filium Dei incarnatum, quem san-
ctiffima Virgo in Virgineo suo por-
taverat utero, & convertens eadem
ratione cum ipso, quâ credere po-
terat id fecisse Sanctiffimam Vir-
ginem.

Die Lunæ considerabat arden-
tem illam torquem amorem divini,

R. P. Hans Caspular. Tom. III.

qui æstuabat in corde Sanctiffimæ
Virginis, dum inclusum gerebat
illum in sinu suo; & hæc die non-
nisi continuas exhalabat aspiratio-
nes modo erga JESUM CHRIS-
tum, cui dicebat ea omnia, quæ
amor ipsi suggerere tunc poterat;
modo erga Sanctiffimam Virginem,
apud quam conquerebatur sæpius
dicens: Sanctiffima Virgo, ama,
ama illum pro me & te; ah! quòd
amare ipsum non possum, sicut tu!
Eheu da mihi parùm quid ex hæc
abundantia.

Die Martis proponebat sibi Ex-
emplum incomparabilis charitatis,
quæ sanctiffima Virgo prosequen-
tur omnes miseros mortales, &
comparans illam cum infinito amo-
re Dei Patris, de quo scriptum est:
*Sic Deus dilexit mundum, ut Fi-
lium suum Unigenitum daret,* diri-
gebat eadem verba ad sanctiffimam
Virginem. Itane ergo, ô Mater
Admirabilis, dilexisti mundum, &
ita dilexisti me in particulari, ut
mihi dares Filium tuum Unigeni-
tum, hæc me beas felicitate, ut
sæpius recipere mihi liceat ipsum
in sacra Communione. Et ut imi-
taretur ipsam, inquirebat magno
cum zelo occasiones exhibendi
proximo omnia bona, quæcumque
poterat.

Die Mercurij aspiciebat Sanctif-
simam Virginem velut ambulante-
m in terris, & nihilominus con-
vertentem semper in cælis; Con-
siderando scilicet ipsius recollectio-
nem,

D d d d d

nem,

nem, ipsius modestiam, ipsius mansuetudinem, ipsius silentium, atque continuam presentiam DEI memoriam; dumque perpendebat; quâ ratione omnes suas perficiebat actiones, imitati conabatur ipsam in interiori & exteriori compositione suâ, ac si semper presentem haberet ipsam oculis suis, & quantum poterat, omnes actiones suas eâ ratione perficere satagebat, quâ perficere videbat ipsas Sanctissimam Virginem.

Die Jovis ruminabatur continua fervitia, quæ Sanctissima Virgo exhibuit JESU Christo per totum discursum vitæ suæ, cum non fecerit, nisi unicum solum necessarium, & renuntiaverit universaliter cæteris omnibus, ut non nisi unice devoveret se ipsi soli: admirabatur in hoc ipsius felicitatem, hanc sibi exoptabat, & sanctâ quâdam etiam ipsam ferebatur invidia. Anima mea, dicebat sibi ipsi, in hac fidei imitatione constituere te oportet devotionem tuam precipuam, deseramus omnia, & non sumus, nisi solius JESU Christi: Quid nobis est opus reliquis, omnia transeunt, omnia inutiliter nos occupant, omnia evanescent veluti fumus: JESUS Christus solus sufficit mihi; per solitudinem, silentium, separationem ab omnibus creaturis, subducamus nos, quantum possumus, cunctis vanis occupationibus mundi, ut non simus nisi illius.

Die veneris sequebatur Sanctissimam Virginem usque ad Montem Calvaria; eumque intendere contemplationi ipsius juxta crucem, quæ tota similis erat passioni Filij sui Unigeniti, & aspiceret Martyrium amoris, quod susceperat ipsa in corde suo, nitebatur eisdem cum ipsâ induere affectus & sensa; moriens ex amore Filij & Matris mundo, ipsius desiderijs, ipsius affectibus, sibi ipsi, & omnibus ijs, quæ Deus non sunt ut viveret amplius nisi Deo soli. Aspiciebat ipsa sepositam loco Sancti Joannis, cui JESUS Christus moriens Sanctissimam suam donavit Matrem, velut totam hereditatem, quam possidere debebat in terris; dicens ipsi: *Ecce Mater tua;* & Evangelium dicit: *Acceptit eam discipulus in sua;* id est, quod receperit ipsam solam pro omnibus bonis: desuper renovabat & congeminebat vota sua, quibus exoptabat per totam vitam suam devoveri servitio Sanctissimæ Virginis, recipere ipsam in suam Matrem, & semper imitari illam pro viribus.

Exercitio ipsius hebdomadario ita feliciter absoluto, incipiebat sequenti hebdomate, eadem ratione, sed novo prosus fervore & majori fidelitate, se semper magis extimulatam experta è fructu, quem inde hausit, copiosissimo
aspice & fac: aspice hoc exemplum,

plum, & sequere illud, si vere devotus es Sanctissimæ Virginis: Benedicet te Deus æternum,

si inchoaveris & continuaveris hoc exercitium, quod omnino Sanctum est.

CONSULTATIO XXX.

Corona, ubi agitur de Coronatione Sanctissimæ Virginis, quæ etiam est conclusio & Corona totius Hujus operis.

Ale dicere volebam Charitativo meo Ductori, qui deduxerat me semper, mihi que addiderat animos mox ab initio itineris, quod suscepi, ut cognoscerem vastissimam amplitudinem excellentiarum Sanctissimæ Virginis. Sperabam à principio; me facile cogniturum illas, favente insigni doctrinâ, quâ noveram pollere ipsum; saltem confidebam, visurum me illarum præcipuas, quarum pulchritudinem exin considerare possem præ commoditate meâ; sed deinceps expertus sum, spem meam fuisse vanam, nimiumque debiles meos oculos ad supportandum tantorum solum splendorem. Si quidem verum est, modicum hoc, quod exin videre potui, esse serè nihil in comparatione cum rebus tot alijs perquam pulchris, quas non nisi admodum à longè percipi, quæque me, cum viderentur

mibi velut ignes Montis Vesuvij, nec Montis Atnæ, quibus appropinquare audeat nemo, ne forte consumatur, tam magno, sed æquo perculserunt timore, ut abire illas permiserim, admirando tantum easdem, & maluerim honorare illas venerabundo silentio, quàm profanare discursu humili & abjecto, sicut cum cæteris feci, ubi non immeritò vereor, me debitâ reverentiâ profectum non fuisse tanti Majestatem argumenti.

Incerim aspiciens me, uti credebam, ad metam itineris mei, persuasus, quod amplius sequi non possem Sanctissimam Virginem, eoque quod cælum rapuerit illam ex interiori hoc mundo, putabam, aliud mihi amplius agendum non restare, nisi ut applauderem ipsi de summâ, quâ replebatur, felicitate, meamque possiderem animam in pace contemplando pacem Animæ ipsius. Et hinc amplius nil meditabar, nisi grates respondere illi, qui tot bona mihi

D d d d d 2 im.